

**ת"פ 58976/05/16 - מדינת ישראל נגד עמיר (עובדיה) אלקאדי, מחמד
אלקאדי, אוסאמה חמאסה, גלאל ח'רסא, סעיד ג'מאל, עדן סימן
טוב, הישאם אבו שארב, סארי אבו כאשף**

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 נובמבר 2017

ת"פ 58976-05-16 מדינת ישראל נ' אלקאדי(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת גילת שלו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. עמיר (עובדיה) אלקאדי (עציר)
2. מחמד אלקאדי (עציר)
3. אוסאמה חמאסה (עציר)
4. גלאל ח'רסא (עצור בפיקוח)
5. סעיד ג'מאל (עציר)
6. עדן סימן טוב
7. הישאם אבו שארב
8. סארי אבו כאשף

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חן עסיס-לוי

הנאשם 8 וב"כ עו"ד יוסף אשכנזי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

לגבי הנאשם 8

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 498(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק).

כעולה מכתב האישום המתוקן, במהלך החודשים פברואר עד מאי 2016, הפעילה משטרת ישראל סוכן סמוי לשם איסוף ראיות נגד חשודים שונים בעבירות של סחר בסמים ובאמל"ח; במסגרת כתב האישום, הואשמו שמונה נאשמים,

עמוד 1

בהם הנאשם, בעבירות שונות הקשורות בעסקאות סחר בנשק שבוצעו עם הסוכן (כאשר המבצעים העיקריים הם הנאשמים 1, 2, 3 ו-5).

על פי האישומים השביעי והשמיני לכתב האישום המתוקן, במסגרת הקשר שנקשר בין הנאשמים 1, 2, 3 ו-5 (להלן האחרים) למכירת אמל"ח לסוכן, ביום 26.4.16, סוכם כי הנאשם 5 שהיה אמור לנסוע לצפון, ישאיר לנאשם 3 את ארבע לבנות החבלה שנתרו ברשותו (מתוך 15 לבנות חבלה שנגנבו מצה"ל), שכן יתכן ויימצא להן קונה; לשם כך מסר הנאשם 5 למשמורת הנאשם את לבנות החבלה בשקית.

ביום 27.4.16 נטל הנאשם 2 מהנאשם חלק מלבנות החבלה (יחד עם פתילי בטחון, נפצי חבלה ומצתים), והאחרים מכרו אותם, יחד עם אמל"ח נוסף לסוכן.

ביום 30.4.16 החלו האחרים לקדם עסקה של מכירת שתי לבנות חבלה לסוכן, ובמסגרת הקשר בסמוך לשעה 22:22, התקשר הנאשם 5 לנאשם, וידא עמו שהשקית שהשאיר בביתו עדיין ברשותו, אמר לו שהוא מגיע לביתו תוך דקה וביקש שימסור לו אותה; בהמשך, העביר הנאשם 5 את לבנות החבלה לנאשמים 2 ו-3, שלאחר מכן העבירו אותן לנאשם 1, אשר ביום 2.5.16 מכר אותן לסוכן.

במעשיו אלו, נתן הנאשם לנאשם 5 אמצעי, בידעו שיש בכך לשמש במישרין או בעקיפין לביצוע פשע או להקלה על ביצועו.

הנאשם הודה בעבירה כחלק מהסדר טיעון, ללא הסכמה עונשית, במסגרתו תוקן כתב האישום, והוסכם על קבלת תסקיר טרם הטיעונים לעונש; בהמשך, לאחר שהוצגו הסדרי טיעון לגבי שאר המעורבים בפרשה, ולאחר עיון בתסקיר שהוגש, הודיעה ב"כ המאשימה, כי תעתור בעניינו של הנאשם לעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, שלא יפחת מ-3 חודשים, ואילו ב"כ הנאשם עתר לביטול הרשעת הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

בתסקיר **מיום 19.4.17**, פורטו נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כבן 28, נשוי טרי, המתגורר עם אשתו ואמו הסובלת מנכות; עזב את לימודיו לאחר 8 שנים על מנת לסייע בפרנסת המשפחה, לאחר שאביו עזב את הבית, ומגיל 16 עובד באופן מסודר, כיום כעוזר חשמלאי.

שירות המבחן ציין, כי במסגרת פיקוח המעצר, השתלב הנאשם בקבוצת עצורי בית, שיתף פעולה והיה בתחילתו של תהליך בחינת התנהלותו המרצה וחסרת הגבולות. עוד צוין, כי הרושם הוא שהנאשם מצוי בראשית תהליך של בדיקה עצמית, ויש מקום לאפשר לו להעמיק בבחינת דפוסיו המכשילים ולרכוש כלים לשם כך, באמצעות שילובו בקבוצה טיפולית; לשם כך הופנה הנאשם לקבוצת הכוון, במהלכה שיתף לגבי עצמו באופן מועט וקונקרטי, וההתרשמות היתה כי הוא בעל יכולת נמוכה להתבוננות ובחינה עצמית; עם זאת, לאור המוטיבציה שהביע בשיחה פרטנית שנערכה עמו, להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן על שילובו בקבוצה טיפולית ארוכת טווח.

אשר לביצוע העבירה, טען הנאשם כי הנאשם 5 נשוי לאחותו, בשל כך שררו ביניהם יחסי קרבה ואמון, ולמיטב ידיעתו,

הוא לא היה מעורב בפלילים עובר לאירוע; לדבריו, הנאשם 5 ביקש לשים אצלו שקית בבית, והוא לא שאל מה תוכן השקית, כיוון שסמך עליו ולא חשב שזה יפעל באופן שיכול לפגוע בו ובמשפחתו. שירות המבחן ציין, כי הנאשם מביע חרטה על התנהגותו, בעיקר עקב החוויה הקשה של שהותו במעצר, ועקב השלכות ההליך המשפטי על חייו; התרשם כי הנאשם נוטל אחריות למעשיו, כי ההליך המשפטי והמחירים ששילם עד כה, ממחישים לו את חומרת מעשיו ומהווים עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות; וכי מעורבותו בעבירה אינה מאפיינת אותו, אך הוא מתקשה להעריך את הסיכון הטמון בהתנהגותו המרצה, כפי שהתבטאה בעבירה.

שירות המבחן סקר את גורמי הסיכוי בעניינו של הנאשם, ובהם יכולותיו התקינות, תפקודו התקין בתחום התעסוקתי, יכולתו להשתלב ולהסתגל למסגרות, וכוחותיו לפעול לשם קידום עצמו בתחומי חיי השונים; ניהול אורח חיים נורמטיבי ויציב, קיומם של קשרים טובים, תומכים וחזקים עם בני משפחתו; עברו הנקי; הודאתו, לקיחת האחריות והבעת החרטה על מעשיו; והמוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי. מנגד, נסקרו גורמי הסיכון, ובהם מעורבותו בעבירה הנוכחית; היענותו לדרישות חיצוניות, קושי בהצבת גבולות לעצמו ולסביבתו, והתנהגותו המרצה; וכן קשייו להעריך את הסיכון הטמון בהתנהגותו ולבחון אלטרנטיבות לפתרון קונפליקטים.

לאור האמור, המליץ שירות המבחן על העמדתו של הנאשם בצו מבחן למשך שנה, לצד צו של"צ בהיקף של 220 שעות.

לאור בקשת ההגנה כי שירות המבחן יתייחס גם לשאלת ביטול הרשעתו של הנאשם, הוגש תסקיר משלים בעניינו **ביום 21.6.17**. בתסקיר ציין שירות המבחן, כי הנאשם מסר שקיבל הצעת עבודה, עם תנאי עבודה ושכר טובים יותר מעבודתו כיום, עבורה יידרש להוציא רשיון נשק; לדבריו, הוא מעוניין בעבודה זו שתסייע לו בסגירת חובות ותספק בטחון ויציבות למשפחתו העומדת להתרחב, אך אם יורשע, לא יוכל להתקבל לעבודה זו.

שירות המבחן ציין, כי התלבט בנוגע לשאלת ביטול הרשעתו של הנאשם, לאור חומרת העבירה והעובדה שהנאשם עדיין אינו מועסק בעבודה שבעטיה מתבקש ביטול ההרשעה, מחד; ומאידך, לאור גילו הצעיר, שאיפותיו, תכניותיו הנורמטיביות ואפשרויות העסקתו בעתיד, ונכונותו להשתלב בהליך טיפולי. בסיכומי של דבר המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם, כדי שלא יפגע תהליך שיקומו, הכולל גם את השתלבותו במסגרת עבודה, מה שיביא להערכתם להפחתת רמת הסיכון להישנות התנהגות עבריינית בעתיד; לצד זאת, שב שירות המבחן והמליץ על הטלת צו מבחן וצו של"צ.

ראיות וטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה הפנתה לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, הנגזרים מהפשע שבוצע בסופו של דבר, היינו אותם ערכים מוגנים שבבסיס עבירות הנשק- הגנה על הציבור ובטחון, וקיומה של מלחמת חורמה בתופעת החזקת הנשק הבלתי חוקי לצרכים עברייניים; לסוג הנשק שבעניינו, המצוי במדרג הגבוה של חומרה מבין סוגי הנשק, ולפוטנציאל המסוכנות הגבוה שלו, בהגיעו לידיים עוינות, כאשר בהקשר זה טענה שהנשק הגיע בסופו של דבר לידי המשטרה, בשל פעילות המשטרה בלבד; כן הפנתה להסכמתו של הנאשם להחזיק את השקית בביתו, למשך מספר ימים, כשהוא יודע שבמעשיו הוא מאפשר ביצוע פשע או הקלתו; ומנגד, לעובדה שהנאשם לא היה במעגל הפנימי של

ביצוע עסקאות הנשק, לא היה חלק מהקשר הפלילי, ולא היה מודע לביצוע עסקאות הנשק.

לאור כל האמור לעיל, ולאור מדיניות הענישה העולה מפסיקה אליה הפנתה, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם, הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה וקנס.

אשר לגזירת דינו של הנאשם, הפנתה ב"כ המאשימה לעברו הנקי, להודאתו ונטילת האחריות על ידו, להתרשמות שירות המבחן ולהמלצה הטיפולית שניתנה בעניינו. כן הפנתה לעקרון אחדות הענישה, כאשר בעניינם של הנאשמים 4, 6 ו-7, שעניינם דומה לעניינו של הנאשם, הוטלו עונשים הנעים בין 3 ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות; לטענתה, יש להשוות את עניינו של הנאשם לעניינו של הנאשם 4, שהורשע בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לאחר שמסר לנאשמים 2 ו-3 שם של אדם שמסר להם תת מקלע ומחסנית ריקה למכור לסוכן, אשר גם הוא נעדר עבר פלילי, ואף שהה במעצר תקופה ארוכה יותר מהנאשם, ונדון ל-3 חודשי עבודות שירות, מאסר מותנה וקנס.

לאור כל האמור, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס וצו מבחן כהמלצת שירות המבחן.

אשר לביטול ההרשעה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה המנחה בסוגיה זו, טענה כי בענייננו מדובר בעבירה חמורה שבוצעה בנסיבות חמורות, שאינן מצדיקות חריגה מהכלל; כי הנאשם לא הציג נזק קונקרטי שייגרם לו מההרשעה, אלא מדובר בנזק ערטילאי בלבד, המבוסס על רצונו העתידי של הנאשם להחליף מקום עבודה; ולטענתה, דווקא העובדה שהנאשם מעוניין לעבוד כשומר, שמתוקף תפקידו מחזיק בנשק, מחייב את הרשעתו, על מנת שהרשויות האמונות על מתן רשיון נשק והמעסיקים הפוטנציאליים, ידעו על עברו. עוד הפנתה לכך, שבשל הסיבות האמורות גם שירות המבחן התלבט בנוגע לשאלת ביטול ההרשעה.

ב"כ הנאשם הפנה לתיקון המשמעותי בכתב האישום, בו יוחסה לנאשם עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, המצויה בסמכות בית משפט השלום, במקום עבירה של החזקת נשק לגבי לבנות החבלה, וזאת לאור הקושי הראייתי להוכחת ידיעתו של הנאשם כי הוא מחזיק חומר נפץ. לטענתו, בנסיבות אלו, כשמדובר בעבירה בודדת מסוג עוון, שבוצעה ע"י נאשם נעדר עבר פלילי, יש לנקוט ברף ענישה נמוך.

הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כמפורט בתסקיר; לעובדה שהוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ועובד לפרנסת משפחתו, כאשר בינתיים נולדה בתו הראשונה; למצבו הכלכלי הקשה, עקב חובות בהוצאה לפועל (כעולה מנ/5); להודאתו המיידית עוד במהלך החקירה, תוך לקיחת אחריות, הבעת חרטה וחסכון משמעותי בזמן שיפוטי, נוכח היקפו הרב של התיק; לעובדה ששהה תקופה של כחודשיים וחצי במעצר, ולאחר מכן במעצר בית מלא או חלקי למשך תקופה ארוכה; לשילובו בהליך טיפולי במסגרת פיקוח המעצר, המוטיבציה שלו להמשיך בטיפול, ובהתאם המלצת שירות המבחן להמשך הטיפול במסגרת צו המבחן.

הסנגור טען, כי לאור כל האמור, יש לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו של הנאשם, לרבות לגבי ביטול ההרשעה, וכי הדבר מתיישב גם עם האינטרס הציבורי.

הסנגור הפנה למכתב מחברת "גמא הוד שירותים ואחזקה בע"מ" (נ/4), ממנו עולה כי בכוונתה להעסיק את הנאשם כמפקח בתחום השמירה, אך צוין כי אם יורשע, לא ניתן יהיה להעסיקו, וציין כי מדובר בעבודה שיכולה לספק לנאשם מקור פרנסה טוב יותר ואפשרות לקידום; לטענתו, שילוב הנסיבות שפורטו בעניינו של הנאשם עם סיכויי שיקומו, והתיקון המהותי בכתב האישום, מביא למסקנה שמדובר באחד מאותם מקרים חריגים, לגביהם נקבע בפסיקה כי ניתן לנקוט באי הרשעה.

הסנגור הפנה לפסיקה בנוגע לאי הרשעה, ובנוגע לאפשרות לסטות מעקרון אחדות הענישה, גם כשמדובר בנאשמים בפרשה אחת, אם קיים שוני בנסיבות ביצוע העבירה או בנסיבות האישיות של הנאשם (ע"פ 5814/14 **עספור נ' מדינת ישראל** (14.6.15), ע"פ 5195/11 **קריניאן ואח' נ' מדינת ישראל** (28.3.12)).

הנאשם עצמו טען שעשה טעות, שלא ידע מה החזיק, ביקש סליחה ואמר שהוא רוצה להמשיך ולהתקדם בחייו.

דין והכרעה

בסימן א1 לפרק ו' לחוק, שכותרתו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה, היינו, ניתן משקל בכורה לשיקולי הענישה של גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה, על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

הערכים המוגנים בגדרי העבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, המצויה בחוק בפרק שעניינו "עבירות הכנה וקשר", קשורים במאמץ הכללי של רשויות אכיפת החוק ושל הציבור למיגור עבירות חמורות והתארגנות של עבריינים לבצען, הצורך להגן על שלומו, בטחונו, ורכושו של הציבור, ולשמור על חוק וסדר; כאשר נוכח חשיבות הערכים המוגנים הללו, סעיף 498 לחוק מרחיב את האחריות הפלילית, גם על מי שלא נמנה על הצדדים לביצוע העבירה, אלא סייע בדרך אחרת לביצועה; ולא בכדי נוקט הסעיף בלשון רחבה מאד, ומתפרס על כל מי ש"נותן לאדם כלים, חמרים, כסף, מידע או כל אמצעי אחר", כאשר "אין נפקא מינה אם הדבר ניתן לצמיתות או לשעה, בתמורה או שלא בתמורה, ואם בוצע פשע ואם לאו", והתנאי היחיד לתחולתו הוא אם נותן האמצעים "יודע שהדבר עלול לשמש, במישרין או בעקיפין, לביצוע פשע או להקלת ביצועו".

בנוסף, ומאחר שמדובר בעבירה כללית, המתייחסת לכל עבירת פשע, יש גם חשיבות לפשע שלשמו ניתנו האמצעים בפועל, ובעניינו, משמדובר בעבירות נשק, ראוי להפנות גם לערכים המוגנים בגדרן, היינו ההגנה על חיי אדם, על שלמות גופו ובטחונו, נוכח הסכנה הפוטנציאלית הגבוהה לכלל הציבור, הטמונה בחשש מפני השימוש בנשק, או מפני הגעתו לידי גורמים פליליים או בטחוניים (ראו למשל ע"פ 7268/11 **גרבאן נ' מדינת ישראל** (8.8.12), וע"פ 2251/11 **נפאע נ' מדינת ישראל** (4.12.11)).

אשר למידת העונש הראוי בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, אני סבורה כי יש להביא בחשבון את טיב האמצעים שסופקו, משך התקופה בה סופקו האמצעים, מידת מעורבותו של הנאשם, רמת ידיעתו לגבי הפשע, וחומרת הפשע שבוצע או תוכנן; ומאחר שבעניינו מדובר בעבירות נשק, יש חשיבות גם לסוג הנשק, כמותו, איכותו, ופוטנציאל הנזק

הטמון בו (ראו ע"פ 1332/04 **מדינת ישראל נ' פס ואח'פ"ד נח(5)**, 541, וע"פ 1323/13 **חסן ואח' נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה, ממנה ביקשה ללמוד כי מדיניות הענישה הנוהגת והראויה בעבירה זו, כוללת עונשי מאסר בפועל (ת"פ (מחוזי חיפה) 18075-05-13 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (7.4.14) - 18 חודשי מאסר בפועל, נאשמים נעדרי עבר פלילי שנתנו דירה לביצוע עבירות סמים; ת"פ (מחוזי ת"א) 40188/08 **מדינת ישראל נ' קראג'ה ואח'** (12.7.09) - 12 חודשי מאסר בפועל, נאשם בעל עבר מכביד, שסיפק מידע לפיו ניתן ליצור קשר עם הסוכן לביצוע עסקת סמים; ת"פ (מחוזי ת"א) 33769-05-12 **מדינת ישראל נ' מולא** (17.2.13) - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, נאשם נעדר עבר פלילי, שסיפק לאחר בקבוקי זכוכית, פיסות בד וחומר תבערה, ביודעו שישמשו להצתת בתים ורכוש של פליטים; ת"פ (שלום ב"ש) 4510-02-11 **מדינת ישראל נ' בן דוד ואח'** (5.9.11) - 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, נאשם שהסיע רוכש סמים למוכר הסם, וחלק מהשיחות ביניהם בוצעו באמצעות מכשיר הטלפון שלו).

אשר לשאלת ההרשעה הפנתה ב"כ המאשימה לת"פ (מחוזי ב"ש) 62958-10-15 **מדינת ישראל נ' עזרן ואח'** (9.5.17), בו בעניינו של נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי (הנאשם 4 שם), שהודה והורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע ומתן אמצעים לביצוע פשע, לאחר שקשר קשר עם אחר וסיפק לו 10 כדורי אקדח, לצורך פגיעה באחר; הנאשם עבר הליך טיפולי, שירות המבחן ציין כי הוא מתקשה לקחת אחריות מלאה למעשיו, אך התרשם מרמת סיכון נמוכה להישנות עבירות והמליץ להמנע מהרשעתו, שתפגע בתעסוקתו; בית המשפט קבע כי לא ניתן לבטל הרשעתו לאור חומרת העבירות, ולאור העובדה שהפגיעה בתעסוקתו אינה חד משמעית, והטיל עליו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

עוד הפנתה לת"פ (מחוזי מרכז) 10523-07-11 **מדינת ישראל נ' זריהן ואח'** (15.11.12), בו בעניינו של נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי (הנאשם 4 שם), שהודה והורשע בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, לאחר שהסיע אחרים לעסקת סמים, תוך עצימת עיניים לכך שבמקום עומדת להתבצע עבירת פשע הקשורה בסם; הנאשם השתלב בהליך טיפולי, שירות המבחן התרשם מהפחתה וטשטוש של חלקו בעבירה, והמליץ על אי הרשעתו; בית המשפט החליט להרשיעו שכן לא הוכחה פגיעה קונקרטיה בעניינו, ולאור חלקו בעבירה הטיל עליו 3 חודשי מאסר בעבודות שירות. ראוי לציין, כי במסגרת ערעור, הוקל בהסכמה עונשו של הנאשם ל-250 שעות של"צ, אך הערעור על ההרשעה נדחה, ונקבע כי לאור טיב העבירה ונסיבותיה, ולאור קיומו של חשש עתידי בלבד לפגיעה בתעסוקתו, אין מקום לביטול ההרשעה (ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13)).

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה במסגרתה בוטלה ההרשעה, ובתי המשפט הסתפקו בצווי מבחן ושל"צ, ועתר לגזור ממנה לעניינו (ת"פ (שלום כ"ס) 1953/07 **מדינת ישראל נ' גרייסמן** (27.11.07) - נאשם נעדר עבר פלילי שפרט לעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, הודה גם בעבירות של גידול סם, החזקת סם לצריכה עצמית והחזקת נשק, בית המשפט התחשב בכך שהעבירות מצויות ברף התחתון של חומרה, ולכך שמדובר במהנדס מחשבים, שיפוטר מעבודתו אם יורשע; ת"פ 4440-08-08 (שלום עכו) **מדינת ישראל נ' בן סימון** (1.12.10) - נאשמת צעירה, ללא עבר פלילי, שמסרה לאחרים מפתח לחנות בה עבדה, ואלה פרצו באמצעותו לחנות על מנת לגנוב, בית המשפט התחשב בסיכויי שיקומה, בהמלצת שירות המבחן ובעמדת המתלוננים; ת"פ (שלום ב"ש) 43217-07-11 **מדינת ישראל נ' טדגי** (28.2.13) - נאשם נעדר עבר פלילי, שפרט לעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע הודה בעבירה של אספקת סם, לאחר שמסר

לסוכנת מספר טלפון של סוחר סמים ששימש אותה לרכישת סם ואף סיפק לה כמות קטנה של חשיש, בית המשפט התחשב בנסיבות הקלות של העבירות, המלצת שירות המבחן, והיותו מהנדס שהרשעה תביא לפיטוריו).

לאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בענייננו, ורמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בכך שהנאשם החזיק בביתו את השקית ובה לבנות החבלה במשך מספר ימים, כאשר גם אם לא ידע בדיוק מה תכולת השקית, ועצם את עיניו באשר לכך, הרי שידע שיש במעשיו כדי לשמש במישרין או בעקיפין לביצוע פשע, או להקלה על ביצועו, ואף היה מודע לכך שבפשע האמור מעורבים אנשים שונים, כאשר הנאשם 2 נטל חלק מלבנות החבלה בהזדמנות אחת, והנאשם 5 (גיסו, שהשאיר אצלו את השקית), לקח את השאר מספר ימים לאחר מכן; בהתחשב בעובדה שמדובר בסוג נשק המצוי ברף הגבוה של חומרת עבירות הנשק, שפוטנציאל הנזק הטמון בו עצום, כאשר גם אם הנאשם לא ידע את סוג הנשק, הרי שעצימת עיניו תרמה לפשע שבוצע בסופו של דבר, היינו מכירת לבנות החבלה לסוכן; ומנגד, בשים לב לחלקו הקל יחסית של הנאשם בפרשה כולה, כאשר הוא לא היה חלק ממבצעי עבירות הסחר, אלא חלק מהמעגל החיצוני לעבירות; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם, נע בין מאסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין שנת מאסר.

בנסיבות אלו, עתירת ב"כ הנאשם והמלצת שירות המבחן, לביטול ההרשעה ולהטלת צו מבחן ושל"צ, משמען לא רק חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם (אשר על פי סעיף 40ד לחוק, אפשרית משיקולי שיקום), אלא אף חריגה מהכלל לפיו משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם.

על פי ההלכה הפסוקה, סיום ההליך המשפטי ללא הרשעה, יעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3), 337, נקבע בהקשר זה:

"כידוע, שיקומו של נאשם - הגם שהוא מהווה שיקול מהותי שלציבור כולו עניין בו - הינו אך אחד משיקולי הענישה, שאליו מתווספים שיקולים אחרים הנובעים מאופיה של העבירה. אכן, ענישתו של נאשם היא אינדוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים... כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם. הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

בהלכת **כתב הנ"ל**, ציין כבוד השופט לזין, כי אי הרשעה תבוא במקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסוים שלפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה; וכן מנה את שיקולי השיקום המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, וקבע כי הם מקובלים עליו, כחלק מהגורמים שיש להביא בחשבון לגבי שאלת ההרשעה:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן

עמוד 7

בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם".

בענייננו, על אף שהנאשם עונה על רוב שיקולי השיקום שהוזכרו לעיל, אינני סבורה כי מדובר במקרה הנכלל בגדר אותם מקרים חריגים, המצדיקים נקיטה בחריג של ביטול ההרשעה.

ראשית, לא הוכח כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.

אמנם, מדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי ובעל שאיפות נורמטיביות, שהודה, נטל אחריות והביע חרטה על מעשיו, שיתף פעולה עם שירות המבחן ואף הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי; ואולם, שירות המבחן התייחס גם לגורמי סיכון בענייננו, הנובעים בעיקר מהתנהגות מרצה וקושי בהצבת גבולות לעצמו ולסביבתו. יתרה מכך, ההגנה לא הצליחה להצביע על פגיעה קונקרטיה שתגרם לנאשם כתוצאה מההרשעה; הנאשם הפנה לכך שקיבל הצעת עבודה בתחום השמירה, אליה ככל הנראה לא יוכל להתקבל אם יורשע, ואולם מדובר בפגיעה ערטילאית, שאינה קשורה במקום עבודתו או התמחותו הנוכחיים של הנאשם, אלא במקום עבודה אחר, ובתחום בו לא עסק מעולם, כאשר על אף ההרשעה, הוא יוכל להמשיך בעבודתו או לעבוד בעבודות רבות אחרות; פגיעה פוטנציאלית מעין זו באפשרויות התעסוקה, היא תוצאה מסתברת של הרשעה לכל אדם נעדר עבר פלילי, וברור כי לא לכך כיוונה ההלכה בדרישתה להוכחת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.

שנית, קשה לומר כי מדובר בעבירה שטיבה מאפשר לוותר על ההרשעה, מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה, ובראשם האינטרס הציבורי והצורך בהרתעת הרבים.

אמנם, הנאשם לא היה חלק מהמעגל הפנימי של ביצוע עבירות הנשק, ואולם במעשיו הוא סייע בעקיפין לביצוע עבירות נשק חמורות, הקשורות במכירת לבנות חבלה, שפוטנציאל הפגיעה וההרס שלהן עצום; יתרה מכך, מאחר שהנאשם למעשה עותר לביטול הרשעתו, על מנת שיתאפשר לו לקבל רשיון נשק ולעבוד בעבודה הכרוכה בהחזקת נשק, אני סבורה כי יש ממש בטענת ב"כ המאשימה, לפיה ראוי שלנגד עיני הרשויות תעמוד העובדה כי הוא הורשע בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, הקשורה בעבירות בנשק.

לאור כל האמור, ולאור שקלול מכלול הנתונים שנקבעו בהלכה הפסוקה, אני סבורה כי אין מדובר במקרה בו שיקולי השיקום של הנאשם גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה; ועל כן אני מותירה את הרשעתו של הנאשם בעינה.

מכאן לגזירת עונשו של הנאשם.

לאור נתוניו החיוביים של הנאשם כפי שתוארו לעיל, גורמי הסיכוי לשיקום שתוארו בהרחבה בתסקיר, המוטיבציה שהביע

להמשך טיפול, והמלצתו הטיפולית שירות המבחן, אני סבורה כי ניתן להציב את הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, ואף לחרוג ממנו מעט לקולא, תוך הסתפקות בתקופת שהותו במעצר (כחודשיים ושלושה שבועות, מיום 2.5.16 עד 24.7.16), והטלת ענישה שיקומית חינוכית במקום עונש מאסר.

אינני מתעלמת מהעובדה שהנאשמים 4, 6 ו-7, שגם חלקם בפרשה היה קטן יחסית, נדונו לעונשי מאסר בעבודות שירות, ללא ניכוי תקופות המעצר, ואולם אני סבורה כי השוני ביניהם לבין הנאשם, מצדיק את התוצאה אליה הגעתי.

הנאשם 4 (שנדון ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות) הורשע בעבירה של קשירת קשר לפשע, לאחר שהכווין את האחרים לאדם שמסר להם תת מקלע מאולתר ומחסנית ריקה תואמת, שלאחר מכן מכרו לסוכן; מעבר לכך שמעורבותו בעסקאות הנשק גדולה יותר, לפחות מן הפן של המחשבה הפלילית, הרי שלא הוגש בעניינו תסקיר, והוא לא שולב בהליך טיפולי.

הנאשמת 6 (שנדונה ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות) הורשעה בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, לאחר שאפשרה למבצע העיקרי לעשות שימוש בדירתה לאחסון סמים ואמל"ח, בהזדמנות אחת מסרה לו תיק עבור האמל"ח שמכר, ואף הסיעה אותו למקום ביצוע עסקת נשק ובחזרה ממנה; ומנגד מדובר במי שנסיבותיה האישיות מורכבות, והיא שולבה בהליך טיפולי.

הנאשם 7 (שנדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות), הורשע בשתי עבירות של מתן אמצעים לביצוע פשע, לאחר שהסיע את המעורבים האחרים לביצוע שתיים מתוך עסקאות הנשק שביצעו, ובחזרה מהן; הוגש בעניינו תסקיר שהמליץ על עבודות שירות, וצוין כי הוא לא התחייב להמשך טיפול.

מכל האמור עולה, כי הגם שגם נאשמים אלו הם צעירים ונעדרי עבר פלילי, הרי שחלקם בפרשה היה גדול יותר מחלקו של הנאשם (למרות החומרה היתרה הקשורה במעשיו, בשים לב לסוג הנשק), וכי פרט לנאשמת 6, איש מהם לא שולב בהליך טיפולי; בנסיבות אלו, אין בהקלה בעונשו של הנאשם משום פגיעה בעקרון אחידות הענישה.

לאור כל האמור לעיל, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. אני מורה לנאשם לבצע שירות לתועלת הציבור בבית ספר אלסלאם - עיריית רהט, בהיקף של 220 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן.

אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לבית המשפט.

מוסבר לנאשם כי אם לא ימלא את תנאי צו השירות במלואם, ניתן יהיה להפקיע את הצו, לגזור את דינו מחדש ולהטיל עליו רכיבי ענישה נוספים בגין העבירות נשוא תיק זה.

2. הנאשם יימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום. לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

3. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום, יעבור הנאשם עבירה נוספת בה הורשע בתיק זה או עבירת נשק.

4. קנס בסך 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 90 יום.

לבקשת הנאשם, הפקדון שהופקד בתיק המעצר, יועבר לזכות עו"ד יוסף אשכנזי.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לשרות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום א' כסלו תשע"ח, 19/11/2017 במעמד הנוכחים.

גילת שלו, שופטת